

DREAM- LAND.COM

«Den mest medrivende pageturneren
jeg har lest på norsk i år.»

Knut Olav Åmås, Dagbladet

KNUT Å. BRÅÅ

 TOM FALCK-SERIEN No 2

KNUT ARNLJOT BRAA

DREAMLAND.COM

Originalens tittel: Delete

© Copyright 2024 Knut Arnljot Braa

Omslagsdesign: Knut Gangåssæter, www.doghouse.no

Bearbeidelse og tilrettelegging til e bok: Marta Dec

ISBN: 978-82-8073-012-1

Det må ikke kopieres fra denne boken i strid med åndsverkloven eller avtaler om kopiering som er inngått med Kopinor.

Alle henvendelser om rettigheter til denne bok stiles til: knut@braa.net
www.knutbraa.no www.braa.net

 TOM FALCK-SERIEN

*Til minne om Arnfinn T. Berg (1942–2002)
... min venn, mentor og livredder*

Genocide

Uttales: genosaid, gen – engelsk ord, definert av FNs menneskerettighetstribunal og den polske advokaten Raphael Lemkin som

«en koordinert plan som med forskjellige virkemidler har til mål å ødelegge essensielle livsfunksjoner for medlemmer av nasjonale grupper. Det endelige målet for en slik plan er å desintegre alle politiske og sosiale institusjoner som kultur, språk, nasjonale følelser, religion, økonomisk eksistens for gruppen, samt ødeleggelse av personlig sikkerhet, frihet, helse, verdighet og til slutt livene til dem som befinner seg i slike menneskegrupper.»

Dreamland

Uttales: drii'mlænd, dreaml – engelsk ord som betyr drømmeland. Ofte brukt som betegnelse på å drømme. Å befinne seg i drømmenes verden. Ordet brukes også for å beskrive geografiske områder, steder, plasser der det er godt å være.

«Ett dødsfall er en tragedie. En million døde er statistikk.»
– *Josef Stalin, sovjetisk kommunistleder*

Innledning

SANDNES, DESEMBER 2001

Han hadde forberedt seg lenge. Svært lenge. Dessuten hadde han litt erfaring nå. Visste hva han skulle gjøre, og når han skulle gjøre det. Visste i hvert fall hva han ikke skulle gjøre. Visste for eksempel at når folk døde, slapp de som regel opp endetarmsmuskelen og bæsjet seg ut. Ikke at det hadde noe å si. Ikke egentlig. Men første gangen han hadde drept på den måten, hadde han ikke tenkt over det, der han sto med hendene rundt føttene på mannen for å få kvelningen til å gå hurtigere. Han hadde hengt ham opp i et tau som var lagt rundt en tykk gren. De var langt fra folk, langt inne i skogen. Utrolig nok hadde mannen frivillig gått opp på stubben, og latt ham legge løkken rundt halsen. Riktignok hadde han hele tiden pekt på ham med en pistol, men hva faen – om man døde av en kule eller ble hengt, spilte vel ingen rolle. Man døde uansett. Han sluttet aldri å forundre seg over dette. At folk trodde de kunne unngå døden fordi de gjorde som han sa. Nesten slik som han alltid hadde undret seg over jødene under annen verdenskrig. De hadde også vært klar over sin skjebne. Likevel vandret de hånd i hånd mot gasskamrene. Han ristet på hodet i undring. At de ikke satte seg til motverge. Forsøkte å angripe, ta med seg en eller to tyskere før de ble skutt. Det overrasket ham og gjorde ham nesten sint når han så gamle krigsfilmer. Ikke faen om han hadde latt seg føre i døden på den måten.

Der han hadde hengt i bena til mannen som sakte ble kvalt, hadde han tenkt på dette og måtte skjerpe seg for å ikke dra i for hardt. Det irriterte ham at de ikke gjorde motstand. Han slapp grepet litt for å ikke skape strekkmerker på mannens hals. Strekkmerker som kunne indikere overfor politiet at dette var mord og ikke selvmord. Det var idet han slapp at han hadde oppdaget hva som skjedde med den glatte muskulaturen i kroppen når døden inntraff. Han hadde kjent lukten før avføringen kom plaskende. Fælen hadde han bykset unna det illeluktende gørrret og så vidt unngått å trampe i sølet. Det ville ha tatt seg ut. Fotspor under liket. Han flirte nesten,

men stoppet da han merket at noe av avføringen hadde sprutet på klærne hans. Munnen vred seg i avsky, og han fikk lyst til å tømme magasinet i jævelen som nå hang rolig i treet. Men han besinnet seg i siste øyeblikk.

Det hadde vært den første gangen. Nå, etter ytterligere tre likvideringer, visste han hva han skulle gjøre. Og ganske riktig: Tosken hadde kjent ham igjen, smilt og ønsket ham overrasket velkommen. Ganske raskt hadde han tatt frem pistolen og truet ham til å signere det ferdigskrevne brevet. Han visste nok om disse gutta og om rullebladene deres til å vite hva han skulle skrive. Fremdeles med pistolen hevet mot mannen hadde han lett etter et passende sted å henge ham opp. Da han til slutt hadde funnet det, i trappen opp til andreetasjen, hadde også denne villig latt ham feste håndjern på ham – måtte bruke polstrede håndjern for å unngå merker og latt ham legge løkka rundt halsen hans. Trodde sikkert at han bare var ute etter å skremme. Eller at det var en morbid form for spøk. Han visste ikke. Uansett hang han nå og sprellet. Og denne gangen passet han seg vel for å holde omkring føttene hans. Han fikk heller sprelle litt lenger. Var i grunnen ganske interessant å se på.

Etter å ha fjernet håndjernene kastet han et raskt blick rundt i stuen. Han rettet litt på selvmordsbrevet og begynte deretter metodisk å gjennomgå skuffer og skap. Hele tiden var han nøye med ikke å rote. Etter en drøy halvtime ga han opp. Irritert, som om han ikke hadde funnet det han lette etter. Han gikk inn i stuen igjen og kastet et kjapt blick på den hengte. Så gikk han ut i yttergangen, slo av lyset og åpnet forsiktig ytterdøren. Klar bane. Han gikk ut på trappen, lukket døren bak seg og forsvant i mørket.

Bok 1

\$

MASTI

Virvelvindene kom tidlig det året. De varslet om at regntiden var i anmarsj. Ute på de store slettene samlet vinden store baller med kvist og kvast som ble rullet rundt i en sinnssyk dans. Det var den varmeste tiden på året, og støvet lå brunt og tørt overalt. Selv de mest hardføre buskvekster var forandret til små brune kvister som ikke ville begynne å vokse igjen før regnet kom.

På avstand lignet den lille jenta i veikanten en virvelvind. Rundt og rundt danset hun. Hun kunne minne om en luftspeiling, noe vakkert som varmen hadde skapt. Men fargene avslørte henne. Den røde kjolen danset sammen med henne, foldet seg rundt henne, snart den ene veien, snart den andre. Hun stoppet opp et lite øyeblikk og så nedover seg selv. Hun så på de nakne tærne, de bare føttene, nå riktignok dekket av et tynt brunt støvlag, og deretter på kjolen. Hennes eneste kjole. Azis, storebroren hennes på elleve år, lot henne nesten aldri ta den på.

«Den skal du bare bruke når du virkelig skal pynte deg,» brukte han å si.

Som i dag, tenkte hun og danset videre. Av og til skottet hun nedover grusveien etter bilen som skulle hente henne.

«Du blir hentet av Pedro,» hadde Azis fortalt henne. Han hadde rynket brynene, slik han pleide å gjøre når han skulle være sint eller ville fortelle henne noe viktig. «Ingen andre. Husk det, Masti.»

Hun hadde nikket og nesten ikke greid å stå stille, så forventningsfull hadde hun vært. Azis hadde bedt henne om ikke å fortelle de andre barna at hun skulle reise. Det var noe med at Juliussen, leirsjefen, ikke måtte vite det.

«Å finne nye mammaer og pappaer er noe som bare Juliussen har lov til å gjøre,» hadde han sagt og strøket henne på kinnet. Da han snudde seg bort for å finne frem det røde hårbåndet hennes, hadde han mumlet uten at Masti hørte det: «Men da hadde vi aldri kommet herfra.»

Azis Havamungo var elleve år og moden for alderen. Situasjonen hadde tvunget ham til det. Han husket nesten ikke massakrene som hadde drevet familien på flukt. Den gangen var han bare seks år, og Masti var ikke født engang. Mamma og pappa hadde, sammen med tusenvis av andre tutsier, rømt fra landsbyen og inn i de dype skogene rundt Kiganza. Der hadde de

gjemt seg i flere måneder. Lett etter mat om dagen og skjult seg om natten for de mange hutubandene som jaktet på dem med sine macheter og kniver. Nesten hver morgen når lyset nådde ned på bakken, så de resultatet av nattens jakt. Voksne og barn var skåret opp av hutuenes kniver og etterlatt til åtseletere. Etter noen måneder var noen av dyra så vant til de døde og døende menneskene at de ikke brydde seg om de levende. Gribbene vagget fete og glinsende rundt kroppene på bakken, med biter av innmat hengende ut av nebbene. Hyener og andre større dyr brydde seg heller ikke så mye om de få levende skikkelsene som vaklet rundt blant kroppene. Det var mat nok til alle.

Etter nesten tre måneder på flukt ble Azis og familien hans funnet av italienske fallskjermssoldater og brakt til flyktningleiren Musuhura. Her bodde de i et år under svært kummerlige forhold. Men det hadde vært luksus for Azis å kunne sove trygt. Soldatene passet på leiren. Her ble Masti født. Lillesøsteren hans. Enda han ikke var mer enn sju år, hadde han straks blitt glad i henne. Så ofte han kunne satt han sammen med moren og så på at hun stelte eller matet den lille jentebabyen. Da hun begynte å krabbe, hadde han krøpet rundt på jordgulvet sammen med henne.

Foreldrene hadde vært litt bekymret for at han ikke lekte med de andre barna i leiren, men da de så hvor lykkelig han var når han lekte med søsteren, hadde de forstått at dette var hans vei tilbake fra det helvete de hadde opplevd.

Fremdeles var det uroligheter i Rwanda. Fremdeles jaktet hutubander på tutsier, og fremdeles var det farlig å bevege seg utenfor leirene. Etter ytterligere ett år i leiren, der stadig flere flyktninger gjorde at forholdene ble mer og mer kummerlige, hadde pappa Joseph bestemt seg for å dra tilbake til landsbyen alene for å se om det gikk an å returnere.

Azis husket godt den dagen han dro. De hadde stått og sett på at pappa hadde pakket litt tørt brød og en flaske vann i et tøyestykke som han hengte rundt den magre kroppen med de fillete klærne.

Etter å ha tatt omkring mamma Nereciana hadde han bøyd seg ned foran Azis, kjærlig tatt tak i nakken på gutten og sagt: «Nå drar jeg for å finne hjem, Azis. Ta vare på moren og søsteren din. Så snart jeg kan kommer jeg og henter dere.»

Azis' underleppe hadde dirret, og da han så tårene i øynene til pappa, begynte han å gråte. Skamfull hadde han sett ned i jordgulvet. Store gutter

gråter ikke.

Joseph hadde reist seg og klappet sønnen på hodet. Med tykk stemme hadde han sagt: «Så, så, Azis, det gjør ingenting. Bare gråt, du, lille venn.»

Deretter hadde han snudd seg, grepet en vandrestokk som sto ved utgangen, og strøket Nereciana ømt på kinnet. Han bøyde seg frem og kysset Masti i nakken og forsvant ut i det skarpe morgenlyset.

Det var det siste de så av ham. Selv om mamma alltid trøstet Azis med at pappa kom i morgen, skjedde det aldri, og etter flere måneder forsto Azis at mamma sa det mer til seg selv enn til ham.

«Han kommer i morgen. I morgen.» Det var som om hun gjentok en bønn.

Det var på toårsdagen til Masti at moren hadde fått de første symptomene på sykdommen. Azis husket det fordi han hadde gledet seg til søsterens fødselsdag. Han hadde til og med greid å skaffe litt ekstra mel og salt fra de magre rasjonene de fikk av hjelpemannskapene i leiren. Med dette hadde moren greid å lage noen grove kaker som kunne minne om de gode bollene de hadde spist da de bodde i landsbyen. Selv om det var lenge siden, husket Azis bollene, og han ønsket at også Masti skulle få smake dem.

Blodet som rant ut av morens nese, hadde skremt ham, men hun hadde feid ham vekk, tørket seg med et tøyestykke og sagt at det ikke var noe farlig. Bare varmen, hadde hun sagt. Enda varmen den dagen slett ikke hadde vært så ille. I ukene og månedene som kom, hadde Azis sett at moren ble tynnere og svakere. Mer og mer av arbeidet med søsteren og det lille som skulle til for å holde den trange stråhytta i orden, ble overlatt til Azis.

Til slutt hadde moren vært sengeliggende og ute av stand til å stå i køen foran helsestasjonen. To av hjelpemannskapene hadde en kveld dukket opp og undersøkt henne. Da den ene var ferdig, hadde han snudd seg og sett lenge på Azis. Han hadde spurt om Azis hadde noen andre slektninger i leiren. Da Azis hadde svart nei til det, hadde han ristet svakt på hodet. Han hadde mumlet noe til den andre mannen som var der. Azis hadde ikke oppfattet det helt, men hørte godt at de mumlet noe om hiv og aids. Azis visste godt hva hiv var. Eller hva som var resultatet.

Det var mange i leiren som fikk sykdommen, og etter noen måneder døde de. Moren skulle altså dø. Han så det i øynene til mennene, han hørte det i stemmen til mannen som snakket med ham, han så det i bevegelsene deres når de undersøkte moren. Det var som om de var redde for å røre ved

henne. Som om døden kunne smitte over på dem. Uten å si noe mer gikk begge hjelpearbeiderne ut av hytta og forsvant. Azis gikk bort til sengen der moren lå, og satte seg ned. Han fuktet en klut med litt vann og la den mot morens tørre og såre lepper. Berøringen fikk henne til å åpne øynene. De så unaturlig store og svarte ut i det hulkinne og feberherjede ansiktet.

Morens øyne hadde bestandig vært vakre. Uttrykket i dem var alltid mildt og mykt. All verdens ondskap hadde ikke forandret det. De lange øyenvippene gjorde at mammas øyne lignet på øynene til gasellene ute på de store slettene. Vakre, lekne og grasiøse dyr som sjelden ble bytte for løver og hyener. Til dét var de for raske og spenstige. Det var på grunn av disse øynene at pappa spøkefullt kalte moren *ahica singete* – den vakre gasellen. Når det skjedde, smilte hun mykt og dasket vennlig til pappa.

Et stønn kom fra morens munn, og øynene hennes søkte forvirret rundt i rommet før de fant Azis' ansikt. Hånden krøp opp fra det tynne lakenet, fant Azis' hånd og klemte den svakt.

«Hei, Azis,» sa hun og forsøkte å smile, men leppene var så tørre at det gjorde vondt.

Azis bøyde seg frem med den fuktige kluten og la den mot munnen hennes.

«Hei, mamma.»

De så et øyeblikk på hverandre. Ord var ikke nødvendige. De visste begge hva som skulle skje. Lenge satt de der og holdt i hverandre. Utpå kvelden, etter at Azis hadde stelt og gitt søsteren mat og lagt henne, hadde han på nytt satt seg borte hos moren.

Hun drev ut og inn av søvnen, men våknet da Azis fuktet den brennhete pannen hennes. Byllene som var en følge av sykdommen, hadde sprukket noen steder, og blank væske rant utover den gråbrune huden hennes. Like før midnatt hadde hun plutselig våknet, og Azis, som selv hadde duppet av, våknet av morens famlende hånd. Hun hadde pustet tungt. Hver bevegelse hun gjorde, slet på henne. Azis kunne se det. Han hadde bøyd seg frem til han kjente pusten hennes mot kinnet sitt. Det var så mørkt at han nesten ikke kunne se. Bare øynene til moren blinket matt i gjenskinnet fra det spede lyset som kom fra bålne på utsiden av hyttene i leiren.

«Azis,» stotret hun. «Nå er tiden kommet.» Ordene tappet henne for krefter, og det gikk noen minutter. Azis sa ingenting, kjempet med gråten.

Hun rørte seg igjen. «Ta . . . ta vare på Masti, er du snill.»

Han nikket stumt i mørket, og det ble stille noen sekunder før moren igjen rørte på seg.

«Azis, lille venn . . . jeg er så lei meg . . .» Så sa hun ikke mer før hun igjen gled inn i bevisstløsheten.

Azis holdt morens hånd hele natten, og da dagslyset krøp inn gjennom døråpningen, våknet han med et rykk og kjente at den var blitt kald. Først da forsto han at hun var død.

Noen timer etterpå hadde hjelpemannskapene kommet for å hente liket og begrave henne på baksiden av leiren. Der, blant tusener av andre døde, hadde han og Masti tatt farvel med mamma. De hadde fått noen ekstra matrasjoner fra hjelpearbeiderne. Men det var mange foreldreløse barn, og de hadde ikke mulighet til å hjelpe alle. Masti var blant de heldige. Hun hadde jo Azis.

De ble i leiren i enda noen måneder, før de ble flyttet til en oppsamlingsleir for foreldreløse barn nær hovedstaden Kigali. Selv om urolighetene var mindre nå, kunne det fremdeles være risikabelt å bevege seg ute i landet. Spesielt i vest og i sør. Nær Kigali var det trygt. Oppsamlingsleir Masaka hadde som formål å gjenforene barn med slektninger, eller finne fosterog adoptivfamilier. Men dette tok tid. Etter noen måneder i leiren hadde Azis kommet i prat med noen tutsigutter som påsto at det var mulig å finne fosterfamilier som ikke ønsket å gå gjennom det byråkratiske flyktningapparatet. Til å begynne med hadde ikke Azis brydd seg om å høre på dem, men da han så at leiren ble stadig fullere av barn, og at rasjonene ble mindre, hadde han gått til guttene igjen og spurt dem om hvor han kunne få kontakt med dem som drev med slik formidling.

Guttene hadde tjenestevillig hjulpet ham. Mest fordi de fikk et par dollar for alle tipsene de formidlet. I løpet av et par dager hadde Azis fått beskjed om at det var en interessert fosterfamilie som ville treffe Masti.

Gutten som formidlet beskjeden, hadde sett på Masti og sagt at Azis var heldig. Masti og Azis var opprinnelig etiopiske jøder. Foreldrene deres hadde flyktet fra Etiopia og slått seg ned i Rwanda på grunn av urolighetene i hjemlandet. Både Masti og Azis hadde derfor de karakteristiske vakre trekkene til etiopiere. Smale, mørke ansikter, vakre øyne og bølget mørkt hår. Gutten hadde sagt at Masti med sitt utseende nok ville finne en fosterfamilie. Så hadde han smilt og bedt Azis sørge for at Masti var klar tidlig neste morgen på grusveien utenfor leiren.

Den kvelden hadde Azis funnet frem den røde kjolen hennes og gitt henne sine formaninger. Masti var en snill jente som forsto det meste. Hun trodde at hun skulle hjelpe dem begge med å finne nye foreldre, og Azis hadde ikke hjerte til å fortelle fireåringen at det bare var hun som skulle dra. Selv var han altfor gammel til at noen ville adoptere ham. Han hadde måttet snu seg bort og kjempe med gråten da hun gledesrålende hadde sagt at hun skulle komme tilbake og hente ham etterpå.

Masti så støvskyen før hun så bilen. Hun stoppet dansingen og stilte seg godt inne på veikanten. Klosset prøvde hun å børste av seg støvet som hadde lagt seg som en brun hinne på leggene. Hun måtte være fin. De små hendene fikk ikke helt bort alt støvet, og like etter stoppet bilen ved siden av henne.

Pedro bøyde seg over på passasjersiden, åpnet døren og ropte:

«Det har ikke noe å si om du er litt støvete, Masti, det gjør ingenting. Hopp inn, så kan vi bruke lommestørkleet mitt.»

Hun så opp og kløv inn i den store pickupen til Pedro. Hun var ikke så stor av vekst og slet med å komme opp på det varme skaisetet.

«Sånn!» Pedro løftet henne på plass. «Sitter du bra nå?» spurte han og smilte vennlig.

Masti nikket bare og sa ingenting. Hun kjente kilingen i brystet, mer nå enn i sted. Underleppen begynte å dirre. Pedro så dette, satte bilen i gir og strøk henne på kinnet.

«Så, så lille venn, ikke vær redd. Snart er du tilbake hos Azis igjen, og så har dere nye foreldre, vet du.» Han smilte fortsatt mot henne mens han fant frem en pose med drops som han ga henne.

«Her, den er din. Det smaker veldig godt. Prøv en.»

Masti slappet litt av og puttet nølende et av dropsene i munnen. Godteri hadde hun nesten aldri smakt. Kun én gang for lenge siden, da leiren hadde besøk av en dame som Azis fortalte var veldig flink og mektig. Han hadde sagt at hun kom fra et land langt, langt borte. Damen hadde sett lenge på Masti. Etter å ha klappet henne på kinnet og sagt noe som Masti ikke hadde forstått, hadde hun gitt henne en pose med runde, klissete kuler som smakte som søte bananer, og som Azis hadde kalt drops. Derfor visste hun hva drops var, selv om disse smakte annerledes. Hun ble sittende og smatte mens de kjørte. Ingen av dem sa noe. Hver gang hun tok et nytt drops ut av posen, så hun nølende opp på Pedro, som om hun var usikker på om hun fikk lov.

Pedro la merke til dette og smilte mot henne. «Bare spis, du Masti, de er dine.»

Etter tre kvarters kjøring kom de frem til utkanten av Kigali. Pedro stanset pickupen utenfor et lite kontorbygg i en støvete og nærmest folketom gate. Den lille bebyggelsen rundt bygningen besto av ødelagte butikker og tomme privatboliger. Under massakrene hadde folk rømt fra området uten å ta med seg mer enn høyst nødvendig. Hutubandene som herjet, jaget etter folk med sine macheter og kniver. Ofte sprang hele familier rundt i gatene i bare nattøyet mens de ble slaktet ned. Nå var det som var av verdi stjålet eller fjernet, men fremdeles kunne man se gjenstander som fortalte at her hadde folk levd og arbeidet i fred og ro. Pedro så seg rundt. Selv om han hadde vært her flere ganger, syntes han fremdeles det var noe uhyggelig ved området. Som om skrikene fra livredde tutsier og brølene fra hutuer ennå kunne høres i gatene. Tomme vinduer gapte ut mot gaten, og ødelagte møbler lå slengt utover. En sko, en ødelagt leke og noen kasseroller talte sitt tydelige språk. Flere steder hadde hutuene satt fyr på boligene mens beboerne ennå var inni. Selv om det var flere år siden, syntes Pedro at han fremdeles kjente den kvalme, søtlige lukten av brent menneskekjøtt. Han kjørte bestandig med vinduene lukket når han var her.

Han ristet på hodet, som om han ville kvitte seg med tankene. Kanskje det var skjebnen som ventet den lille jenta som gjorde at han tenkte slik. Han visste at det han gjorde, var fryktelig galt, men han trengte pengene, og det var mange jenter som Masti i Rwanda.

Han gikk rundt pickupen, åpnet for Masti og hjalp henne ned. Kort ba han henne følge etter. Hadde det travelt nå. Mannen oppe i leiligheten hadde ventet lenge.

På vei inn i kontorbygget holdt han døren åpen for den lille jenta, som barbent kom trippende etter. Fremdeles med dropsposen i den ene hånden. På vei opp trappen søkte den andre hånden hennes inn i Pedros hånd. Som for å finne trygghet i den mørke trappeoppgangen. Pedro svelget. Måtte konsentrere seg om å gå opp trappene, prøvde å ikke tenke på noe.

Like etter var de oppe i andre etasje. Nesten før Pedro hadde banket på døren, ble den åpnet, og mannen sto foran dem. Blikket hans fant Masti med en gang, og han smilte med blanke øyne mot henne.

«Flott, Pedro, virkelig flott. Dette blir det penger av.»

Han snakket til Pedro, men greide ikke å ta blikket fra Masti. Han strakte

hånden ut etter henne. Masti trakk seg bakover. Hun følte intuitivt at mannen ikke ville henne noe godt. Smilet rundt munnen hans endret seg ørlite. Det ble mer en grimase enn et smil. Han bøyde seg raskt ned, hogg tak i armen hennes og dro henne med seg inn i leiligheten. Før han lukket igjen døren, snudde han seg mot Pedro og sa: «Vent utenfor, når jeg roper, kommer du og henter henne.»

Pedro nikket. Svetten glinset på mannens panne. Masti vred og ynket seg der hun hang etter grepet han hadde i armen hennes. Føttene nådde nesten ikke ned på gulvet. Døren slo igjen, og de forsvant.

Masti skrek. Mannen hadde slengt henne på sengen og kledd seg naken. Han hadde revet av henne kjolen og lagt seg oppå henne. Han kjærtegnet den myke, brune huden. Som sjokolade, tenkte han. Han bøyde seg ned og bet i den myke magen. Masti skrek, mer av skrekk enn av smerte, og trakk seg bakover. Opp mot sengegjerdet.

«Bare skrik,» sa mannen. «Det liker jeg.» Øynene var blanke av opphisselse. Han holdt seg oppe med den ene albuen. Han var for tung til å ligge oppå henne. Den lille kroppen vred seg under ham, men det var ikke noe problem for ham å holde henne. Han trengte inn i henne. Måtte prøve flere ganger, men til slutt kjente han at noe løsnet der nede og motstanden forsvant.

Han beveget seg rytmisk og lukket øynene i nytelse. Så kjente han plutselig at all motstand forsvant, og et øyeblikk trodde han at han hadde falt ut. Skrikene fra jenta hadde stilnet. Sannsynligvis hadde hun svimt av i smerte. Han smilte. Det spilte ingen rolle. Han var snart ferdig likevel. Han kjente det. Han førte den ene hånden nedover kroppen sin for å putte lemnet på plass da han kjente blodet. Overrasket veltet han seg av henne og så at det var fullt av blod i sengen.

«Faen!» Han bannet innett. Forsto med en gang hva som hadde skjedd. «Pedro!» Han brølte mot døren.

Det ramlet i en stol på utsiden som om noen skvatt, og en knirking i døren fortalte ham at Pedro kom inn. Mannen hadde reist seg fra sengen, og uten å bry seg om sin nakenhet gikk han bort til speilet.

Med ryggen til Pedro og sengen sa han: «Faen, Pedro. Dette betaler jeg ikke for. Hun revnet. Det er andre gangen det skjer. Jeg betaler ikke for unger som revner.» Han begynte å tørke av seg blodet med et skittent håndkle, fremdeles uten å se på Pedro.

Pedro så forvirret på sengen, der Masti lå skrevende med blodet utover bena og sengeklærne. Hun lå stille, og Pedro lurte på om hun var død.

Som om mannen visste hva Pedro tenkte, sa han: «Nei, hun lever. Men ikke lenge, hun blør fort i hjel. Ta henne med til Ruzizisletten og dump henne der. En eller annen hutugjeng vil få skylden.»

Han fortsatte å tørke seg. Pedro, som fremdeles var usikker på hva han skulle gjøre, så på mannen. Han la merke til at en tatovering som skulle forestille en fugl på mannens overarm, hadde fått et rødt skjær. Antagelig etter blodet. Det så ut som om fuglen blødde.

Han tvang seg til å se på den blodige skikkelsen i sengen. Han gikk bort til piken, pakket henne forsiktig sammen med de blodtilgrisede sengeklærne og løftet henne opp. Bare hodet stakk opp. I en annen situasjon kunne det ha minnet om en far som bar sitt barn til sengs. Assosiasjonen gjorde at han ble stående ubesluttsom et øyeblikk. Mannen borte ved speilet var ferdig med å tørke seg.

«Kom deg av gårde. Jeg har det travelt.» Han begynte å trekke på seg buksen. «Neste gang tror jeg vi prøver med en litt eldre jente.» Han så opp på Pedro og smilte svakt. «Ni- ti år, kanskje. De revner ikke så lett. Kanskje kan vi selge henne videre etterpå også?»

Pedro svelget kvalmen, mens han tenkte at det aldri kom til å bli noen neste gang for hans del. Han snudde ryggen til mannen og vaklet ut av rommet som om børen var blitt for tung for ham. Masti veide nesten ingenting, men likevel kjente Pedro at knærne dirret. Han bar henne forsiktig ned trappene og ut til pickupen. Der la han henne i passasjerstet, gikk rundt til førersiden, satte seg inn og startet opp.

Ruzizisletten, som lå like ved Ruzizielven, en mil vest for Kigali, var et øde landområde. Langt nok unna til at det teoretisk kunne være hutuer der, men nært nok til at han kunne kjøre dit, legge henne fra seg og rekke tilbake til leiren før noen savnet ham.

Jenta levde, han hørte det på den raspende pusten. Han bet tennene sammen, og knokene hvitnet rundt rattet. Hva faen var det han holdt på med? Han gned seg hardt i øynene med den ene hånda.

«Faen, faen, faen,» sa han halvhøyt til seg selv. Kjente at gråten lå tykk i halsen. Visste at jenta ville dø i løpet av noen timer der ute. Hvis hun ikke blødde i hjel, ville varmen ta knekken på henne. Og om hun levde til kvelden, ville rovdirene drepe henne.

Han saktet farten og kjørte inn til siden. Måtte tenke. Kanskje han kunne kjøre henne til den katolske misjonsstasjonen like utenfor Kigali. Det var i samme retningen. Han kunne legge henne utenfor og forsvinne før de så at han hadde vært der. Han nølte, så bort på Masti. Det var bare det lille ansiktet som var synlig i sengetøyet. Øynene var lukket, og de lange øyenvippene sitret. Hun ynket seg som om hun hadde mareritt. Pedro tenkte på den lille hånden hennes som hadde funnet veien inn i hans. Han svelget, bannet og svingte lastebilen ut på veien igjen.